

HOGY ÚJ JÖVŐT ÉPÍTSEN,
EL KELL PUSZTÍTANIA
A MÚLTJÁT

A
**FEKETE
KULCS**
AMY EWING

Dream
válogatás

Itt az idő, hogy Violet kezébe vegye saját és népe sorsát, és különleges hatalmával megtörje az Ékkő uralmát.

A Magányos Város külső köreinek népe túl sokáig élt az uralkodóházak szolgálatában, kitevé a királyi családok irányításának és manipulációjának. Most azonban végre egy Fekete Kulcs nevű titkos társaság hatalomátvételre és a város egyes köreit elválasztó falak lerombolására készül.

Habár Violet tisztában van vele, hogy a lázadás kulcsfigurája, magánemberként is sokat kockáztat: a Tó Hercegnője elrabolta a hűgát, Hazelt. Violet, aki keményen küzdött, hogy elszökjön az Ékkőből, most mindent elkövet, hogy visszatérjen. Nemcsak azért, hogy kiszabadítsa a kishűgát, hanem hogy megmentse a Magányos Város jövőjét. Eközben szerelme, Ash elhagyja a Fehér Rózsa menedékét, hogy segítse a felkelőket. Küldetését nehezíti, hogy az Ékkőben körözött bűnözőként vadásznak rá... Violet képes lesz majd egyszerre vezetni a paladinok seregét és megmenteni testvérét, Hazelt, miközben Ash iránti aggodalma egyre inkább legyengíti? A benne szunnyadó erő most végre felszínre törhet.

AMY EWING így mesél íróvá válásáról:
„Tulajdonképpen sohasem gondoltam arra, hogy hivatásszerűen foglalkozzak írással. Csak a saját szórakoztatásomra írtam, önkifejezés céljából, de soha nem azért, hogy a történeteimet megosszam másokkal. Felszabadítónak érzem azt, hogy a saját időbeosztásom szerint alkothatok. Akkor, amikor csak akarok, és olyan sokáig, amíg csak a kedvem tartja.”

A könyv a The Jewel-trilógia záró kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.amyewingbooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A The New York Times sikersorozata izgalmas végkifejletéhez ért. Tökéletes lezárása ez egy nagyszerű trilógiának. A Delírium, A párválasztó és a Hervadás rajongói lélegzet-visszafojtva olvassák majd.”

GOODREADS

„A regény egy olyan társadalom belső működésével ismerteti meg az olvasót, ami a hatalomnak és a tökéletességnek a megszállottja. Feszés, gyors, provokatív cselekmény, ellenállhatatlan szereplők.”

AMAZON

„Ez a hihetetlen tempójú és meglepő fordulatokban gazdag történet vágyat ébreszt az olvasókban, hogy részesei legyenek ennek a gyönyörű, de bizarr világnak.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Violet családjára iránti hűsége és féltése áll szemben az elkötelezettségével, hogy megbuktasson egy pusztító és ijesztő rendszert. Páratlanul lenyűgöző könyv.”

BARNES AND NOBLE

„Amy Ewing kitűnően épít fel egy teljesen új világot. Bámulatatos leírások tarkítják a feszültséget és mély drámát sem nélkülöző történetet. Az olvasók képtelenek lesznek letenni!”

BOOKLIST

Dream
válogatás

A
FEKETE
KULCS
AMY EWING

— részlet —

1. fejezet

A LÁP BŰZLIK ESŐ IDEJÉN.

Ravennel egy haldokló fa alatt gubbasztunk Déli Kapu falain kívül. Nagy cseppek záporoznak köpenyeink kapucnijára, megpuhítják a durva szövésű anyagot, és a keményre döngölt földet puha sárrá változtatják, amiben elsüllyed magas szárú cipőnk.

Nem zavar az eső. Hátra akarom vetni a kapucnimat, hogy az arcomat verje. Szeretnék eggyé válni vele, és érezni, ahogy számtalan apró darabban hullok alá az égből. De most nem kereshetem az egyesülést az elemekkel. Dolgunk van.

Az elmúlt pár hónapban, amióta Hazelt elrabolták, harmadszor vagyunk Déli Kapuban. Mivel az aukció időpont-

ját októberről előrehozták áprilisra, a Magányos Város helyi lázadó erejének, a Fekete Kulcs Társaságának a tagjai, akiket Lucien vezet, idejüket nem kímélve toboroztak még több embert, hogy az ügyünk mellé álljanak. Fegyvereket és robbanóanyagokat halmoztak fel, és a külső körök királyi erődítményeibe szivárogtak be.

De mindez mit sem ér, ha a királyi családok továbbra is elbújhatnak, és bevehetik magukat az Ékkövet körülvevő vas-tag falak mögé. És itt jövünk mi. A helyettesek erősebbek, ha összefognak, és együtt dolgoznak. Minden lányra szükségünk lesz, akit csak el tudunk érni, hogy szétzúzzuk azt a hatalmas falat, megfosszuk a királyi családokat a legfőbb védelmüktől, és beeresszük az embereket az Ékkőbe.

Ravennel és a többi helyettesrel, Siennával, Olive-val és Indivel, akiket Lucien kimenekített az Ékkőből, elutaztunk mind a négy átmeneti intézménybe. Északi Kapu volt a legrosszabb: hideg vas, kőpadló, iszapszínű egyenruhák, egyetlen személyes tárgyat sem lehet bevinni. Nem csoda, hogy Sienna annyira utálta. Nem szívesen tért most vissza, de szükségünk volt egy helyettesre, aki ismeri az intézményt, és a lányokat is.

Apránként mutattuk meg nekik az igazságot, segítettünk, hogy hozzáférjenek az elemekhez, és fokozatosan alakítottuk át őket helyettesből valami többé. Ravennek egyedülálló, észszel fel nem fogható képessége van: el tud jutni egy különleges helyre, az óceánparton egy sziklára, és másokat is magával tud vinni. Álomszerű, varázslatos hely, ahol a hozzánk hasonló lányok azonnal kapcsolatba léphetnek az elemekkel. El sem tudom mondani, hogy az elmúlt hónapokban hányszor jártam ott.

Óvatosnak kell lennünk, hogy kit választunk: csak olyanok jöhetnek szóba, akiket aukcióra visznek, akiket közvetlenül az Ékkőbe tartó vonatokra tesznek fel. Lucien megszerezte nekünk a névsort.

Déli Kapunak nincs titkos ajtaja, mint Ash kísérői házának, és katonák sem őrzésközlnek elötte. Déli Kapu egy olyan erőd, ami vályogtéglákból emelt kunyhók tengerének közepén magasodik. A Láp még annál is lehangolóbb, mint ahogy az emlékeimben élt. A lábam alatt a sár kénes büze, a ritkás, csenevész fák, a düledező házak... az egésztől a *szegénység* ordít, amit addig nem is fogtam fel, míg az Ékkőben nem éltem.

Még a Füst és a Farm sem olyan borzalmas, mint ez. Az igazságtalanság arculcsapásként éri az embert. A Magányos Város lakosságának java nyomorban él, és ez senkit sem érdekel. És ami még rosszabb: senki sem *tud* róla. Mit tudnak a Bank vagy a Füst polgárai a Lápról? Távoli hely, ahol a szemet lapátoló, konyháikat súroló vagy a szövőgépeken dolgozó emberek élnek. Nem valóságos. Mintha nem is létezne.

– Már csak három lány maradt, akiknek itt meg kell mutatni az elemeket – szólal meg Raven. – Aztán pár nap múlva már megyünk is vissza Nyugati Kapuba.

Megint rövidre nyírta a haját, a csuklya alól feketén villog a szeme. Nem egészen az a Raven, aki tavaly októberben velem együtt elhagyta ezt az átmeneti intézményt, és elindult az aukcióra, és nem is az a belül üres burok, akivé a Kő Grófnőjének kínzásai nyomán vált, mielőtt kimentettem az Ékkőből. Valahol a kettő között van. A Kő Palotájának várkertön ketrecébe zárt időszakáról még ma is rémálmai vannak, hallja

mások gondolatainak és érzéseinek töredékeit – amit sutto-
gásoknak hív –, és ami annak következménye, hogy a Grófnő
orvosa újra meg újra az agyába vágott.

De visszatért a nevetése és a szellemessége, főként olyan-
kor, ha Garnettel beszélget. És nap mint nap edzett Ashsel,
így korábban törekeny teste mostanra megerősödött, és szí-
vós alakja kemény és izmos lett.

Felpillant a fölénk tornyosuló irdatlan falra. Sosem jött
szóba, hogy fölmászunk rá. A kőfal felülete tökéletesen sima,
se repedés, se kapaszkodásra alkalmas hasadék nincs benne.
Órákat ültünk az ebédlőasztal mellett Sillel, és azt vitattuk,
hogyan lenne legjobb betörni az átmeneti intézményekbe.
Végül Siennának támadt egy ötlete. Nem mászhatunk fel
a falra, nem hatolhatunk át rajta – legalábbis úgy nem, hogy
ne keltsünk feltűnést, amit persze el kéne kerülni.

De alatta átbújhatunk.

Az elmúlt hónapokban egyre nőtt bennem az elemek
ereje. Sienna is erősebb lett, meg a Nyugati Kapuból szár-
mazó helyettes, Indi is. Sienna a földdel és a tűzzel, Indi csak
a vízzel tud kapcsolatba lépni. Eddig Silen és rajtam kívül
egyetlen helyettes sem képes mind a négy elemhez hozzá-
férfni. Olive, a Keleti Kapuból érkezett kis göndör hajú lány
ódkodik csak attól, hogy felhasználja a két elemet, amikkel
kapcsolatba tud lépni: a levegőt és a vizet. Ő az egyetlen kö-
zülünk, aki még mindig az átalakító mágiákat alkalmazza.
És a Fehér Rózsában csak ő beszél még most is dicsérően
a királyi családkról.

De Olive, Indi, Sienna és Sil most távol vannak abban
a vöröstéglás tanyaépületben, amit már az otthonomnak te-
kintek. Most valószínűleg alszanak még, befészkeltek magu-

kat a meleg ágyukba, a vad erdő közepén, ami a Fehér Rózsát védi.

– Violet? – szólít meg Raven.

– Készen állok – bólintok, és lehunyom a szemem.

Könnyen lépek kapcsolatba a földdel: mintha forró fürdőbe merülnék. Belemélyedek, hagyom, hogy megtöltsön, amíg egyé nem válunk. Érzem a talpam alatt a rétegeket, a mellkasomon a föld súlyát. Most már csak meg kell kérnem a földet, és válaszolni fog.

Áss, gondolom.

A Lápon más a talaj, mint a Farmon: karcos, vékonyka és egészségtelen. A szakadó eső hangja elnyomja a reccsenést, amivel megnyílik a lábunk előtt a föld. Messzebbre nyúlok az elmémmel, és arra kérem, hogy még kijjebb és kijjebb nyúljon, aztán egyre lejjebb, míg puha barna földet nem érek. Könnyedén vájom ki az átjárót, a föld boldogan tesz eleget az igényeimnek. Amikor a rés kőhöz ér, tudom, hogy elértem a fal alapjának alját. Még távolabb nyomom az alagutat, mert a fal vastag, és biztosra kell mennem, hogy elkerülöm.

Különös érzés, hogy ennyire tudatában vagyok az alagútnak, s testben mégis magasan a föld felett állok. Olyan, mint ha két pár szemem, kezem, fülem, orrlyukam volna. Átfut a fejemen, vajon Raven is ezt érzi-e, amikor a suttogásokat hallja, és a magáé mellett mások gondolatai is ott vannak a fejében. Érzem, ahogy a kő elmarad mögöttem, és már csak föld és fény van fölöttem. Az alagutam felfelé kapaszkodik, én és a föld együtt vájjuk ki a helyet, amíg egy kis pukkanással át nem törjük a sarat, és ki nem jutunk a fal túloldalán lévő udvarra.

Amint végeztünk, megszakítom a kapcsolatot az elemmel, és kinyitom a szemem.

Raven bizalmatlanul fürkészk. – Olyan furcsa az arcod, amikor ezt csinálod!

– Ash gyönyörűnek lát ilyenkor. Azt mondja, kísérteties vagyok, de gyönyörű.

A szemét forgatja. – Ash mindent gyönyörűnek lát rajtad.

A Fehér Rózsában hátrahagyottak közül talán csak Ash nem alszik most. Bár sokszor csináltuk már ezt a négy átmeneti intézményben, Ash még mindig aggódik. Elképzelem a pajtánk szénapadlásán, ahogy a feje fölé magasodó csűr tején át a csillagokat nézi, és azon jár az esze, hol lehetünk, sikerült-e, nem kaptak-e el minket és mikor leszünk otthon.

De nem engedhetem meg magamnak, hogy most a miattam nyugtalankodó Ashre gondoljak. A sötét alagútba meresztem a szemem.

– Gyerünk! – mondom.

Keskeny a járat, de ahhoz elég széles, hogy egymás után elférjünk. Képtelenség megvetni a lábunkat a morzsolódó földön, így Ravennel egyszerűen lecsúszunk a lejtős falon az alagút aljába.

Három méterrel lehetünk a fal alatt. Egy pillanatig teljes sötétség vesz körül minket, majd már a Déli Kapu oldalán vagyunk, és az udvarra felvezető alagútba nézünk fel. Ebből a szögből mintha kilométerekre lennénk tőle.

Felkapaszkodunk a lejtőn, és sárosan, kifulladásra bukkanunk ki Déli Kapu udvarára.

ITT FENYEGET AZ IGAZI VESZÉLY. KINT, A LÁP UTCÁIN SENKI SEM ISMERNE RÁNK, CSAK A KÖZVETLEN CSALÁDTAGJAINK. TIZEN-

két éves korunk óta senki sem látott minket. Raven családja a messzi keleten él, az enyém nyugaton, már csak anyám él itt, aki rám ismerhetne. Az öcsém, Ochre már a Társaság tagja, és a Farmon dolgozik. Hazelt, a húgomat elraboltatta a Tó Hercegnője, hogy a helyemen szolgáljon.

Nem! Most nem gondolhatok Hazelre. Nem hagyhatom, hogy elvonja a figyelmemet. Ezt most érte teszem, hogy megmentsem. Megválttam az összes helyettest.

De lehetetlen nem emészteni magam. Lucien azt mesélte, hogy a Hercegnő megegyezett a Választófejedelemmel. Eljegyezték egymással a Hercegnő születendő lányát a Választófejedelem fiával. És elmondta, hogy a Hercegnő helyettese, az én Hazelem terhes.

Ha ez igaz, akkor Hazel halott. A helyettesek belehalnak a szülésbe.

Nem! Megrázom a fejem, és Ravenre pillantok. Ő is várandós volt, amikor decemberben kimentettem az Ékkőből. És túlélte. Hazel is túléli majd, erről gondoskodom!

De most az előttem álló feladatra kell összpontosítanom.

Az épület siváran tornyosul előttünk az esőben. Kisebbségnek tűnik, mint amikor itt éltem, bár ez valószínűleg azért van, mert olyan sokat éltem az Ékkő óriási palotáiban. Déli Kapu egyébként is a legkisebb átmeneti intézmény. Északi Kapu hatalmas volt. Még Nyugati és Keleti Kapu is nagyobb, mint ez. Nyugati Kaput hatalmas kert öleli körbe, és üvegezett napozóház van a közepén. Igazán tetszetős.

– Gyere már! – nógat suttozva Raven. Megkerüljük a földkupacot, amit kinyomtam a föld alól, amikor az alagutat ástam – miután végeztünk, a helyére teszem, hogy eltakarjam a nyomainkat –, és a melegházhoz igyekszünk.

Az üvegezett épület csillog az esőben. Besurranunk, és leengedjük a csuklyáinkat. Raven megrázza a haját, és körül néz.

– Korán érkeztünk?

Előhúzom Ash zsebóráját. Éjfélig harminc másodperc van hátra. – Itt lesznek – nyugtatom meg. Meleg van idebent, az itt termesztett növények, a föld, a gyökerek és a virágok illata tölt be mindent. Halkan kopog az eső az üvegen, miközben várakozunk.

Pontosan öt másodperccel éjfél után kapucnis alakokat látok átsietni az udvaron. Aztán nyílik a melegház ajtaja, és a csoport, amire vártunk, besereglik.

– Violet! – suttogják páran, és odaszaladnak, hogy üdvözljenek minket.

Amber Lockring lép előre, hátraveti a kapucniját, a szeme csillog. – Éppen időben – mosolyodik el.

– Valójában öt másodperc késéssel – emlékezteti Raven.

Amber nem volt a barátnőnk, amikor még itt éltünk, bár egy emeleten laktunk. Raven bevallotta, hogy Amber szörnyetegnek nevezett a Déli Kapuban töltött első napomon, és Raven hátracsavarta a karját, amíg bocsánatot nem kért. Utána sosem kedvelték egymást. Amikor megszereztük az aukcióra kerülő lányok névsorát, Raven azonnal Ambert választotta, és neki árulta el először a titkot. Amikor megkérdeztem, miért, összehúzott szemmel ennyit felelt: – Ugyanúgy gyűlöli a királyi családokat, mint én. És a hálótermünkben rajtam kívül csak ő viselt nadrágot.

Ezen nevetnem kellett. Ha nem utálták volna annyira egymást, még talán barátnők is lehettek volna.

– Elhoztad őket? – kérdezem.

Amber büszkén int az ajtó mellett egymáshoz bújó alakokra: a három lány arcán félelem és gyanakvás tükröződik. – Tawny, Ginger és Henna – mutatja be őket. – Ők az utolsók. Mindannyian az aukcióra utazunk.

Fejben gyorsan utánaszámolok. Az idei aukcióra kerülő hetvenhét lány közül csak kilencen mennek Déli Kapuból. És ők most előttünk állnak.

– Megláttak benneteket? – kérdezi Raven.

Amber megvetően felhorkan. – Dehogy. Nyilvánvaló, hogy csináltam ilyet máskor is.

– Nagyszerű szervezés – dicsérem meg.

– Készen állsz? – suttogja Raven.

Előrelépek.

Ideje megmutatni ezeknek a lányoknak, kik is valójában.

2. fejezet

DE FÉLBESZAKÍTANAK, MIELŐTT ALKALMAM LENNE KINYITNI a számat.

– Hogyan... Violet... – bámul rám tátott szájjal Ginger. Ő a három új lány közül a legidősebb. Élénkvörös haja, széles válla van. – Mit keresel itt? – A tekintete dühösen villan Amberre. – Mit keres ez itt? Megmondtam, hogy nem akarok bajba kerülni!

– Elég a nyavalygásból! – förmed rá Amber. – Okkal esett rád a választás. Nem akarsz tudni, miért te állsz itt?

Amber erőszakos teremtés, de kitűnő első választás volt. Egyik lány sem akar vitába szállni vele, és Amber tudja, hogy gyakoroljon nyomást rájuk.

– Nem az Ékkőben lenne a helyed? – kérdezi tőlem Tawny. Tizenöt éves, őzikeszemű lány, a szemét olyan tágra mereszti, hogy szinte betölti a fél arcát.

– Ott voltam, de most idejöttem, hogy segítsek nektek – válaszolom.

– Hogy segíts? – kérdezi Henna. Apró termetű, vöröses bőrű, göndör, fekete hajú teremtés. Van benne valami, ami Hazelre emlékeztet. Összeszorul a szívem. Nem látszik sem ijedtnak, sem zavartnak, csak kíváncsinak. – Hogyan?

– Majd meglátod – szól közbe Scarlet, egy csinos vörös hajú lány, aki átfogja a vállát. – Hihetetlen lesz!

– Gyakoroltunk – jelenti be Amber. – Scarlet egyik este örvényt kavart az egyik kádban. Én egy kis tornádót csináltam a tenyeremben, úgy, ahogy mutattad, amikor először itt jártál.

– Remek – mondom, de velem egy időben Ginger is megszólal: – Mit csinált Scarlet?

– Nehogy rajtakapjanak benneteket! – figyelmezteti Raven.

Amber önelégülten pillant rá. – Óvatosak vagyunk.

Azt hihettem volna, hogy amikor egy helyen ennyi lány számára hozzáférhetővé teszem az elemeket, az veszéllyel jár, könnyen elszabadulhat. De pontosan az ellenkezője igaz. Indinél és Olive-nál fedeztem fel először. Nem voltak pusztító, nyugtalan álmaik, mint nekem, amikor először helyettesből valami többé alakultam át, mert ott voltunk Siennával és Sillel mellettük. Úgy látszik, minél többen vagyunk együtt, annál könnyebben lehet az elemeket kordában tartani. Mint-ha lehorgonyoznánk egymást.

Szerencsések vagyunk. Máskülönben valamelyik szegény lány álmában romba dönthette volna a szobáját. Nehéz lenne a gondozóknak elmagyarázni az okát.

– Mégis mi folyik itt? – szegezi nekem a kérdést Ginger, és összefonja a karját. – Hogy kerültél ide? Miért nem vagy az Ékkőben? Miért ráncigáltál ki bennünket az ágyunkból éjnek idején?

– Tudtam, hogy vele gyűlik meg leginkább a bajunk – morogja nekem Amber, és Raven halkan kuncog.

Összeszedem magam, és magyarázni kezdem. Sokszor elmeséltem már ezt a történetet, és már tömören meg tudom fogalmazni. Elmondom, mit jelent helyettesnek lenni, mesélek a nyakörvről, a stimuláló pisztolyról, hogy mennyire megalázó a királyi családokat szórakoztatni. Elmesélem, hogy úgy bánnak velünk, mint a tulajdonukkal, mint egy házi kedvencel. Mesélek Dahliáról, akit a Tó Hercegnője pusztán kicsinyes gyűlöletből ölt meg. Elmondom, mi történt Ravenel, hogy a Kő Grófnője hogy vágatott bele az agyába. Raven előrehajol, amikor itt tartok.

– Még most is érezni őket – mondja, és int Gingernek, hogy tapogassa meg a fejbőrét.

– Mit? – kérdezi Ginger.

– A sebhelyeket.

Raven fejbőrén annyi a heg, hogy Ginger csak hozzáér, máris hátrahököl.

– Violet mentette meg az életemet – mondja színtelen hangon Raven. Az ingzsebébe nyúl, és előveszi a fényképet. Ezt a részt szeretem legkevésbé. – Máskülönben én is így végeztem volna. És rátok is ez vár, ha az aukció napján eladnak benneteket.

Egy elszabadult fürtöt nézek, ami Henna halántékára göndörödik. Gyűlölöm ezeket a fényképeket. Hálás voltam, amikor Raven felajánlotta, hogy átveszi tőlem ezt a részt. Azt hiszem, tudta, mennyire fájdalmasan érint.

Négy lány. Mind halott. Az ajkuk kék, a bőrük viaszos. A szemük csukva, a mellkasukon mély Y-vágás. Lucien mesélte, hogy ha egy orvos a szokottnál jobban érdeklődik, boncolást is végez. Nem azért, hogy meghatározza a halál okát, azt már tudja. Csak arra kíváncsi, milyenek vagyunk belül. Mert különbözünk.

Henna felhördül. Tawny elfordítja a tekintetét. Ginger előrehajol.

– Azok... vagyis ezek valódiak? – kérdezi.

– Az ott Verdant? – hördül fel ismét Henna. A fényképek az átmeneti intézmények mindegyikéből érkezett lányokról készültek. Verdant az enyém előtti aukción kelt el.

Elég válasz a kettőnk arc kifejezése, Ginger egy lépést hátrál, az arcára kiül az elszörnyedés.

– Azt mondták, hogy a királyi családok gondoskodnak rólunk – suttogja. – Patience azt mondta...

– Hazudott – szakítom félbe.

– A helyettesekre, akik aukcióra kerülnek, ez a sors vár – világosítja fel őket Raven. – Belehalunk a gyermekszülésbe, ha egy másik királyi ház nem gyilkol meg minket hamarabb. De a történelmünk során most először a helyetteseknek alkalmuk nyílik tenni ez ellen.

Megérintem Raven vállát. – Tedd el! – kérem. – Értik már.

Tawny pislogva próbálja visszatartani a könnyeit. – De miért? Hiszen segítünk nekik. Kisbabával ajándékozzuk meg őket. Miért akarnak m... megölni minket?

– A halálunk csupán melléktermék – magyarázom. – Egy természetellenesen létrejövő terhesség eredménye. Nem vagyunk biztosak benne, hogy egy királyi baba kihordása miatt végződik halállal. Talán a mágiák az okai. Talán az az oka, hogy eleve nem lett volna szabad más gyermeket kihordanunk a sajátunkon kívül. De bármi legyen is, mi csak a cél elérését szolgáló eszközök vagyunk. Egyáltalán nem tekintenek embernek minket. Az Ékkőben nincs nevünk. A véleményünk nem számít.

– De vannak emberek ebben a városban – folytatom –, akik változást akarnak. Akik az életüket kockáztatják, hogy küzdjenek a királyi családok felettünk gyakorolt hatalma ellen. Miért választanak el falakkal minket? Miért írják elő, mit kezdjünk az életünkkel, hol dolgozzunk, mennyit keressünk? Miért nincs beleszólásunk abba, hogyan éljünk?

– És nem csak a helyettesekkel bánnak úgy, mintha feláldozhatók lennének – veszi át a szót Raven. – Odakint egy egész várost nyomnak el.

– Képzeljétek csak el, mit érhetnénk el, ha összefognánk! – mondom.

– Elnézést – emeli fel a kezét Henna, mintha az osztályban jelentkezne. – Azt mondtad, végre van lehetőségünk ez ellen tenni valamit. De... bezártak ide minket, a gondozók állandóan figyelnek, és nincs más hatalmunk, mint a mágiák. Nem értem, hogyan lenne hasznos, ha valaminek megváltoztatjuk a színét.

– Vigyük el őket a sziklához! – rángatja meg egy Sorrel nevű kis barna lány Raven ruháját. Ő a legfiatalabb a csoportban.

– Igen, a sziklához! – lelkesedik Scarlet.

– El sem hiszem, hogy tudtál erről, és nem szóltál – rója meg Ginger.

Scarlet zavarba jön. – Nem tehettem, megígértették velem! Ha egyszer elmész a sziklához, megérted. De ez olyan veszélyes, hogy nem lehet róla beszélni. Ha bárki rájönne...

– Rendben van. Elég a beszédből! – vágok közbe. – Ideje megmutatnunk.

Amber, Scarlet és a többi lány, akiknek már megmutattuk az elemeket, gyorsan kört formálnak. Scarlet bocsánatkérően fogja meg Ginger kezét. – Ne haragudj rám! – kérleli. – Szeretni fogod, ha majd meglátod.

Raven megszorítja a kezemet. Elmosolyodom, és lehunyorom a szemem. Imádok a sziklához menni.

Különös hely. Valahol az igazi világ és a régi paladin lovagi erőd közötti elmosódott helyen van. A paladin névre hallgató lovagnők harcos faj voltak, akiknek tehetségük volt ahhoz, hogy bánni tudjanak az elemekkel. Rájuk bízta, hogy védjék ezt a szigetet. A királyi családok hajón érkeztek ide, elfoglalták a szigetet, és megölték az összes paladint.

Vagy legalábbis ezt hitték. De a paladinok túléltek a megszárlást. A leszármazottaik mi vagyunk, a helyettesek. Lucien szerint a genetika révén egyesek – mint például én – képesek kapcsolatba lépni az elemekkel, míg mások – például az anyám – képtelenek erre. Úgy véli, ez egy lappangó tulajdonság, mint mondjuk a kék szem. Sil azt felelte erre, hogy ez ostobaság, és nem lehet mindent ilyen könnyen megmagyarázni.

Akárhogy van is, mindez nem sokat oszt vagy szoroz. Az előttem álló lányok paladinok, és ideje megmutatnunk, hogy ez mit jelent.

A szikla akkor jelent meg először, amikor megmentettem Raven életét azután, hogy elvetélt. Nem tudom, mi repített arra a helyre, hogy a sors volt-e vagy a véletlen vagy a tiszta szeretet, de amint odakerültem, az örökségem révén úgy értettem meg magam és a világot, ahogy azelőtt soha.

Így jártunk el Siennával, Indivel és Olive-val is. Ezt tettük az intézményben élő lányokkal is. Elvittem hozzájuk Ravent. Eljuttattuk őket a sziklához.

Amint lehunyom a szemem, zuhanni kezdek. Halk sikolyt hallok, talán Tawny az, de nem baj, máris azon a helyen vagyunk, ahol Déli Kapu alvó lakói nem hallanak minket.

Éjszaka van a sziklán, és esik. Az itteni időjárás gyakran tükrözi a valóságban uralkodót. Vagy néha a helyettes saját vágyait, mint amikor Siennát vittük el, és havazott, mert Sienna szereti a havat.

Meleg az eső, patakokban csorog le az arcomon, amikor az ég felé fordítom. Az óceán a végtelenbe nyúlik a lábunk előtt, és bár alig látom a sötétben, hallom, ahogy a hullámok a sziklákat ostromolják. A mögöttem magasba nyúló fák lombja susog a szélben. A szikla közepén egy szobor áll, egy kékesszürke kőből faragott emlékmű, ami spirálban tör a magasba, mint egy eget nyaldosó hullám.

Hiányzott ez a hely, mormolom némán magamban.

Nekem is, válaszolja szavak nélkül Raven.

Nekem is, teszi hozzá Amber. Néhányan, akik már jártak itt, elszaladnak, hogy a kedvenc foglalatosságukkal töltsék az időt. Azure a fák alatt táncol. Sorrel a tengert nézi, elragadtattottan hallgatja az óceán bömbölését. Ginger földbe gyökerezett lábbal, döbbsenten áll, Scarlettel az oldalán, aki még most is a kezét fogja. Tawny félelem és izgalom között ingadozik.

Henna elkerekedett szemmel járja körbe a szobrot, aztán óvatosan felnyúl, hogy megérintse. Tudom, mit érez: a kő olyan hihetetlenül sima, mint a megszilárdult víz.

Aztán Henna nevetni kezd. Feltartja a tenyerét, hogy elkapja az esőcseppeket, én meg elmosolyodom, mert Henna most már a miénk. Látja, mire született.

A nevetése átragad Tawnyra, aztán Sorrellel a szikla széléhez szaladnak. Attól félek, leesnek, olyan közel van a meredély. De nem fognak. A paladinok teremtették meg ezt a helyet, és védelmezik is. Minket is védelmeznek.

Scarlet táncrea perdíti az esőt, ami az idősebb lány nagy gyönyörűségére Ginger feje felett örvénylik. Itt jártunkkor mindig belém hasít, milyen szabadok vagyunk itt, milyen vadul és szégyentelenül önmagunk lehetünk. Valahányszor látom, hogy egy új lány is érzi a kapcsolatot a többiekkel és a bennünket körülvevő világgal, újraéled bennem a remény.

Ideje mennünk, mondja Raven, és már el is ránt minket, a szívóerő felfelé húz, míg ismét Déli Kapu melegházában nem állunk. Tawny nyíltan zokog, Ginger szeme üveges. Henna széltől zilált és feldobott.

– Micsoda... én... – Ginger nem tudja szavakba önteni a tapasztaltakat. Jól emlékszem erre az érzésre.

– Mi volt ez a hely? – faggat lelkesen Henna.

– Nézz magad elé – mondom. Mindhárman lenéznek, és felsikoltanak.

Sötétbíbor virágok nyílnak Ginger lábánál, Tawny előtt halványrózsaszínek. Henna virágai ragyogó narancssárgák. Hosszú percekig csak elragadtatottan bámulják, és az eső a fejünk felett veri az üvegtetőt.

– Mesélj nekik a paladinokról, Violet! – nógat Scarlet.

- És a Fekete Kulcs Társaságáról – teszi hozzá Amber.
- És okvetlen még több történetet kell mesélned, Violet!
- erősködik Azure. – Szeretnénk tudni, mi történik odakint.
- Egyszerre csak egyet – válaszolom, aztán nagy levegőt veszek, és belekezek.

3. fejezet

– A KÖVETKEZŐ AKKOR NYUGATI KAPU – NYOMOK EL EGY ásítást. Majdnem hajnalig Déli Kapuban voltunk. – Két nap múlva indulunk.

– Alig várom, hogy ma éjjel végre a saját ágamban aludjak – fészkelődik kényelmetlenül az átnedvesedett köpenyében Raven.

A vasúti kocsit zsúfolásig megtöltik a munkások, bár a nap alig egy órája jött csak fel a láthatár fölé. Lucien mindenkinek iratokat hamisított, és a farmokra osztott be miniket. *A város körei között mozogni úgy a legjobb, ha szem előtt bujkálunk*, mondta. A kutya sem néz rá egy Lápról származó munkásra.

Amikor először utaztunk ide vonattal, halálosan félttem, hogy egy katona szeme megakad rajtunk, rájön, hogy a vékony irat hamis, és felkiált, hogy „Tartóztassák le őket!”. De az Ékkőben mindenki halottnak hiszi Ravent, engem meg senki sem keres, mert a húgomról hiszik, hogy én vagyok. Az iratainkat ellenőrző katona szinte pillantásra sem méltatott.

A többi átmeneti intézményben is hasonló volt a helyzet. Senki sem figyelt fel néhány tinédzserkorú mezőgazdasági munkásra.

Nézem, ahogy a nap felkel a vályogkunyhók felett, amik mellett elsuhanunk. Más ez az utazás, mint amikor az aukcióra vittek. Akkor új életet kezdtem egy idegen helyen, csupa félelem és várakozásteljes izgalom töltött el.

Most pontosan tudom, hova tartok: vissza a Fehér Rózsába. És alig várom, hogy odaérjek.

Vajon milyen lesz ez a nap Ginger, Tawny és Henna számára? Különösen, rendkívül elevennek érezhetik magukat, a világ rikító és új, a színek kristálytisztábbak, az illatok erőteljesebbek lehetnek. Örülök, hogy Amber és a többi lány a segítségükre lehet, irányíthatják őket. Henna azonnal kapcsolatba lépett a levegővel, a tekintete csodálkozva nyílt tágra, amikor a levegő – a gondolataira válaszképpen – örvényleni kezdett körülötte. Scarlet megmutatta Gingernek, hogy vágjon kis repedéseket a földbe, Tawny addig ügyeskedett, míg az esőcseppek felfelé hullottak. Sosem unom meg, ahogy a lányokat elkápráztatják saját képességeik. És minél többhöz jutunk el Ravennel, annál hatalmasabb bennem a remény.

Korog a gyomrom. Remélem, Sil pogácsát süttött reggeli-re! Most éppen egy friss, meleg, ropogós pogácsára vágyom

eperdzsemmel. És Ashtól egy csókra, Inditól meg talán egy ölelésre. Indi szeret másokat megölelni.

Észre sem veszem, hogy elaludtam, amíg Raven fel nem ráz.

– Megérkeztünk – mondja.

A Bartlett állomáson levánszorgunk a vonatról, és nagyot dobban a szívem, amikor meglátom Silt a szekerek és hintók között, mellette Madárka rázza a vörös sörényét. Sil a szokott overalljában és flanelingében van. Fekete, drótszerű haja már őszes a halántékánál, és vadul meredező felhőként veszi körül az arcát.

– Na, szóval hogy ment? – kérdezi, amikor felmászunk a szekérre, és egy legyintéssel elindítja Madárkámát.

– Ahogy szokott. Eleinte ijedtek és makacsok voltak, de amint megnézték a fényképeket és később a sziklát, minden megváltozott – meséli Raven.

– Ökirályi Kulcssága elégedetten hallja majd – mondja Sil. Kelletlen barátsággal viseltetnek Luciennel egymás iránt, de úgy sejtem, jobban szeretik egymást, mint azt valaha is bevallanák.

– Hogy mennek a dolgok a Fehér Rózsában? – kérdezem.

Sil felhorkan. – Egy éjszakára mentél el, és már azt hiszed, Sienna felgyújtotta a házat?

– Nem tartanám elképzelhetetlennek – morogja Raven.

– A barátod nem aludt sokat, de ezt leszámítva minden úgy van, ahogy volt. Sienna megjátssza magát, Indi meg folyton ölelgetni szeretne, az ördögbe is! Olive újabb ruhát kezdett varrni. Azt állítja, hogy egy báli ruhát. Megkérdezte, tudnék-e valahogy sifont szerezni.

Raven és Sil jót nevetnek rajta, de engem idegesít, nem mulattat, hogy Olive úgy rajong a királyi élet sallangjaiért.

Sil szeret panaszkodni az új lányokra, de titkon élvezi a társaságukat. Sokáig élt egyedül, míg Azalea, Lucien testvére rá nem talált.

Amikor beérünk az erdőbe, megint elbóbiskolok. Meleg napnak ígérkezik, az előző éjszakai eső cseppjei potyognak a levelekről, és Raven felhúzza a csuklyáját. Én hagyom, nem veszem fel. Szeretem a víz érintését a hajamon.

Minél beljebb haladunk, úgy lesz egyre sűrűbb az erdő. A Fehér Rózsa itt rejtőzik, Sil sejtése szerint ősi paladin varázslattól védve. Úgy érzi, a paladinok vezették ide egy tisztásra, amin nem maradt más, mint egy omladozó tanya-épület. Ebben az erdőben furcsa alakú fák nőnek, a törzsük különös szögben görbül meg, ágaik néha egyenesen a földbe fúródnak.

Érzem a húzást, mintha gyöngéden rángatna valami a gyomromnál fogva, ami azt jelzi, hogy közel járunk.

És valóban: percekkel később kibukkanunk a tisztásra, közepén örömteli látványt nyújt a vöröstéglás ház. De még örömtelibb a verandán várakozó alak.

Ash már le is szalad a lépcsőn, és mielőtt a tisztás felénél járnánk, elénk rohan. Leugrom a szekérről, és odafutok hozzá. A karjába kap, én meg a nyakába temetem az arcomat.

– Hát visszajöttél – suttogja. Megcsókolom a fülét.

– Remélem, nem aggódtál túlságosan!

Visszaenged a földre. – Talán egy-két órát aludtam. Már ez is jobb a semminél.

Beletúrok a hajába – megnőtt az elmúlt pár hónapban –, aztán gyöngéden végigsimítom a szeme alatti karikákat.

Megfogja a kezem, összefonja az ujjainkat, és a ház felé indulunk. Sil és Raven már bementek. Mesélek az utolsó három lányról.

– Déli Kapuból most már az összes helyettes tudja, hogy paladin – szögezem le. – Van hír a többi körből?

Bár a Lápot alig érintették a városban egyre gyakrabban fellobbanó harcok, a Bankban és a Füstben romlott a helyzet. Megértem, hogy a forradalom ezzel jár, de nem örülök az újságokban látott jelentéseknek, a robbantásoknak, a kárnak, a halottaknak. Minden nap újabb letartóztatásokról, erőszakról érkezik hír. A Társaság királyi célpontokat támad: kaszárnyákat, bíróságokat, bankokat. Mérlik a reakcióidőt, folyamatosan zavargást okoznak a királyi családok érdekeltégeinél. Soha nem csapnak le kétszer egymás után ugyanabban a negyedben vagy körben. Fekete kulcsokat kanyarítanak a falakra és az ajtókra. Egyre több jelentést kapunk nem is tervezett erőszakos cselekményekről; az emberek saját elhatározásukból támadják a királyi családokat.

Ash itt képezi ki a Társaság tagjaiból verbuvált maroknyi csapatot, de nem merészkedhet messzire, mert még mindig letartóztatási parancs van érvényben ellene, és ha elfogják, kivégzik. Nem járhat a többi negyedbe, más körökbe, ahogy én.

– Többnyire ugyanaz – mélyülnek el a ráncok a homlokán. – Állandóan a kísérvőkön jár a fejem. Ha eljuthatnék hozzájuk, sokat segíthetnének.

– Tudom – bólintok türelmesen. Nem először vitatkozunk erről. – Lucien azt mondja, mindent megtesz értük. De még most is szökésben vagy.

– Lucien semmit sem tesz, mert nem is tud. Nem bíznak benne – hajtogatja Ash. – Ez vitathatatlan tény.

Nem akarok megint ebbe a vitába bonyolódni. Az elmúlt hónapokban Ash egyre nyugtalanabb lett, és ahogy a Bankot újabb és újabb támadások érték, nőtt a társai iránti aggodalom.

– De olyan sokat segítesz itt! – vetem ellen. – Látod, mennyit tettél Ravenért, a Síposért és az embereiért, a Déli Negyedben a Társaság minden tagjáért!

A Sípos, Lucien egyik vezető ügynöke egy tetováló szalont vezet, a Társaság itt szokott titokban találkozni. Ochre, az öcsém most vele dolgozik. Ash más fiatal férfiakat és nőket tanít a harcra, hogy aztán ők továbbadhassák a tudásukat a környező negyedekben és körökben, mivel ő nem hagyhatja el a Déli Negyedet.

– Igen, de csak ebben a negyedben, és csak éjszaka, amikor senki sem lát, és kizárólag akkor, amikor Sil is odamegy. – Ash megáll, és letelepszik a veranda lépcsőjére. A tenyere élével dörgöli a homlokát. – Rye az Ékkőbe került, egyenesen a Hercegnő otthonába! Ha... valahogy kapcsolatba léphetnék vele. És ne gyere megint Luciennel! Egy zseni, de a kísérek hírhedten tartanak az udvarhölgyektől. Ha akarnak, nagy bajba sodorhatnak.

Mindig meglep, amikor Ash az Ékkő kulisszák mögötti életéről mesél. A szolgák közötti áskálódásról, a titkos románcokról. A királyi családok személyzetének körében fennálló hierarchiáról.

– Mindent elkövetsz, amit lehet – vigasztalom. – Elég a neved, hogy emberek csatlakozzanak az ügyünkhöz.

Ash legendává vált a Magányos Városban. Üldözöttsége csak a malmunkra hajtja a vizet. A kivert kíséror, akit igazságtalan vád ért, aztán megszökött az Ékkőből, kicsúszott a kirá-

lyi családok markából. Az üldözött, akit nem sikerült foglyul ejteni. A Társaságban igazi hős lett.

– Akkor hát dőljek hátra és hagyjam, hadd csábítsa az embereket a nevem, miközben a kísérők haldokolnak, és erőszakoskodnak velük?

A kísérőknek nehéz sors jutott. Megdöbbsentem, amikor végre Ash beszámolt róla. Gyakran követnek el öngyilkosságot, összevagdossák a testüket vagy a kéknek nevezett folyékony ópiátszármazékkal kábítják magukat. Ash szobatársa, Rye, aki segített nekünk megszökni a Bankból, ezt használta, amikor néhány hónapja megismertem.

Igyekszem Ash nyakából kimagasztani a feszültséget.

– Tudom, milyen keserves – igyekszem megnyugtatni. – De nincs más módja. A Bank túl veszélyes. Egyedül a Fehér Rózsában vagy biztonságban.

– De te kockáztathatod az életedet? – fakad ki. – Te, Raven és a többi lány... ti mind az átmeneti intézményekbe utaztok. Egyáltalán nem biztonságos.

Mielőtt válaszolhatnék, feltárul a bejárati ajtó. – Jaj, Violet, hát visszajöttél!

Indi magához húz, és körém fonja a karját. Olyan magas, hogy csak a válláig érek.

– Hogy ment? – kérdezi. – Megtaláltátok a lányokat, akiket kerestetek?

– Meg – paskolom meg a hátát. – Minden remekül ment. Majd mindent elmesélek, de előbb ennem kell, különben összeesem az éhségtől.

– Hát persze, biztos kilyukad a gyomrod. Már is talállok. – Elpirul, amikor Ashre néz. – Te is kérsz?

Bár Indi már hónapok óta ismeri Asht, még most is elpirul, ha a közelében van. Ash dicséretére legyen mondva: állandóan úgy tesz, mintha észre sem venné.

– Mindjárt bemegyek – feleli. – Előbb visszaviszem az istállóba Madárkát.

Megszorítja a kezemet, ebből tudom, hogy egyelőre vége a vitáknak. Madárka füvet eszik, mert még nem kötötte ki a szekér elől. Ash elvezeti az istálló felé, ami a tisztást körülölelő fák gyűrűjének szélén áll, én meg utánaézek, és azt kívánom, bárcsak tehetnék érte valamit.

De nem engedem vissza a Bankba. Az egyenlő lenne a halás ítéletével.

– Gyere csak, Violet! – biztat Indi, és a tekintetét, akár csak én, Ash távolodó hátára szegezi. – Szeretnék mindent tudni a múlt éjszakáról, és tudod, hogy Raven hogy meséli el: kihagyja a legjobb részeket, és amikor kérdezem, nyersen elutasít.

– Indi! – dörren Sil hangja a szúnyoghálós ajtó mögül. – Megégnek a muffinjad!

Indi felsikolt, sarkon perdül, és eltűnik a házban.

Egy másodpercig még a verandán álldogálok, és élvezem, ahogy a nap melegíti az arcomat. Szeretnék erősen belekapaszkodni a ma reggelbe, megőrizni a lenyomatát az emlékezetemben, hogy ez a talizmán megvédjen a jövőben ólálkodó sötétség ellen.

E pillanatban még biztonságban vagyok, élek, és barátok vesznek körül.